

der i dette Tilfælde bruges som Legeplads for de mindre Børn. Jeg mener, det vilde have været meget mere uheldigt, om man ikke havde fundet Avisstumper der, for Børn bruge at klippe Aviser i Stykker, naar de lege. Det hele er et Vidnesbyrd om, at de Herrer ere ganske uden Forstaaelse af, hvad de her have med at gøre.

Dette samme Børnehjem er ogsaa blevet karakteriseret af Fattigbestyrelsen for Frederiksberg Kommune, og jeg mener, at Frederiksberg Kommune er med Hensyn til Behandling af de hjemløse Børn en Kommune, der skulde staa som et lysende Eksempel for hele vort Land. Altsaa, dette samme Børnehjem karakteriseres saaledes af Fattigbestyrelsen for Frederiksberg Kommune: „Paa dertil givne Anledning skal man udtale, at N. N. Børnehjem, paa hvilket Frederiksberg Fattigvæsen stadig har haft en Snes Børn anbragte siden Hjemmets Oprettelse i 1903, stedsde har virket tilfredsstillende. Man har altid haft det Indtryk, at Forstanderen var den rette Mand til at lede et Børnehjem, og har derfor bestandig med fuld Tryghed anbragt Børn paa Hjemmet. Det har paa en tiltalende Maade netop haft Karakteren af at være et Hjem for Børnene“. Denne Udtalelse grunder sig paa et fleraarigt Kendskab til Hjemmet og Forstanderen og til de Børn, der underholdes der og vedblive at have deres Hjem der, saa denne Udtalelse hviler paa en solid Grund, men er tillige en Dom, som gaar ud fra det stik modsatte Princip af det, som ligger til Grund for de 4 Herrer's Bedømmelse og Overinspektørens Tilslutning dertil, nemlig den, at det er et Hjem, det gælder om at bygge for de hjemløse, et Hjem, hvor Søkendeflokken ikke bliver for stor, helst ikke mer end en Snes Stykker, saa der tages det fulde Hensyn til den enkelte, og et Hjem, hvor man kan samle kødelige Søkende.

Det er i højeste Grad Uret, naar man skiller en Søkendeflok. Jeg synes, det vidner om en fuldstændig Mangel paa Forstaaelse af, hvad det gælder, naar man f. Eks. fra Overværgeraadets Side kan dekretere, at den sidste af 5 Søkende, af hvilke de 4 ere anbragte paa et Hjem, som har Plads til den femte, skal sendes langt bort. Det er et Vidnesbyrd om, at Børnene for Overværgeraadet i alt for høj Grad ere blevne Papirbørn, noget, man opfører i statistiske Tabelværker, saa at man glemmer, det er levende Mennesker, som det gælder om at komme i saa nært personligt Forhold til som vel muligt.

Dette har jeg draget frem her, fordi

jeg mener, at der følges en fejl Kurs paa dette Omraade, og jeg er overbevist om, at jeg indenfor dette Ting har Tilslutning hos mangfoldige i alle Partier. Naar det gælder Børnene, er det sandt, hvad der blev sagt forleden, at saa vige alle Parti-hensyn. Jeg er ogsaa sikker paa, at jeg hos Regeringen har Tilslutning til, hvad jeg her siger. Jeg er ikke i Tvivl om, at Kultusministeren mener, at det er rigtigt, og at han vil gøre den Indfyldelse gældende, han som den øverste tilsynshavende for Børnehjemmet har, til at ændre den Kurs, der gaar i Retning af Anstaltsystemet, de store flotte Anstalter, og sørge for, at vi tværtimod faa flere og flere smaa, gode Hjem byggede, hvor der virkelig kan bevares et hjemligt Præg, og hvor man kan komme i mere personligt Forhold til Børnene.

Der har været stærk Tale om en Deling af det Arbejde, som nu paahviler Formanden for Overværgeraadet, Assessor Brun, saaledes at det mere kontormæssige udskiltes fra det praktiske. En saadan Deling vil være i højeste Grad heldig, og jeg vil henstille til Justitsministeren, at det kontormæssige bliver paa de juridiske Hænder, hvor det nu er —, det vilde være heldigt, om Justitsministeren gjorde sit til, at Forretningsgangen kunde blive noget simplere, — og det praktiske saa blev lagt ind under en Mand, som med Forstaaelse og Kærlighed til denne overordentlig betydningsfulde Sag vilde lede og hjælpe de smaa Børnehjem rundt omkring i Landet, der ofte kæmpe med trange Kaar, og hvor det derfor maaske ikke altid er, som det skulde være, men hvor det, at der er Hjerterum, i høj Grad bøder paa, at det undertiden er lovlig knapt med Husrum, og at han vil se at finde en saadan Mand eller Kvinde — her mener jeg, at en Kvinde kunde være i høj Grad paa sin Plads —, der vil tage det Arbejde op. Jeg er vis paa, at det vil blive i høj Grad til Velsignelse, om den Slags Anstalter bleve Undtagelser, hvor man kun anbragte Børn, som jeg vel nok tør kalde abnorme, som man ikke kan faa indarbejdede i et Hjem. Naar det kommer til Stykket, vil det alligevel ikke være saa overmaade mange. Det var det, jeg havde paa Hjerter med Hensyn til Børnesagen.

Saa vil jeg rette nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen). Jeg hørte forleden med stor Interesse den radikale Tale, det ærede Medlem holdt. Jeg er enig med ham i overordentlig meget. Jeg mener, han fandt meget rammende Udtryk for rigtige Tanker. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem